

ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਸਰਟੀਓਰਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸਟੀਕ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ ਕਿ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਸ ਤਕਨੀਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਬਹਿਸਿਆ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘਟੀਆ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਰਚੇ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਣਗੌਲੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਸੀ' ਅਤੇ 'ਡੀ') ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁੜਗਾਓਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ

ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਬੀ ਟੀ ਆਰ ਟੀ ਟੀ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ.

ਰਾਜ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਜਗਰੂਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1965 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 186-ਆਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ।

12 ਅਪ੍ਰੈਲ 1967 ਈ.

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)-S. 347— ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਕ੍ਰਮ- ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦੇਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਕਰਨ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 347 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਆਖਰਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਖੁਦ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

11 ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਬੀ.ਗਰਗ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ, ਸੁਨਾਮ, ਮਿਤੀ 4 ਤਰੀਕ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਸੀ.ਐਸ. ਟਿਵਾਣਾ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਸੰਗਰੂਰ ਦੁਆਰਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸੰਪਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 438 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਗਸਤ, 1965।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਆਈ.ਬੀ.ਭੰਡਾਰੀ ਨੇ ਕੀਤੀ।

N EMO, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.-ਜਗਰੂਪ, ਦੇਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੇਰਾ ਨੂੰ 4 ਅਗਸਤ 1965 ਨੂੰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਸੁਨਾਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 392, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸਤਰਾਸਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਰਾਮ ਨਾਥ ਲਹਿਰਾ ਮੰਡੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਘੋੜਾਨਬ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕੰਠਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਗਰੂਪ ਅਤੇ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਥ ਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਸ਼ੇਰਾ ਨਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਰਾਮ ਨਾਥ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜਗਰੂਪ ਨੇ ਬੈਗ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰਾਮ ਨਾਥ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਕੇ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਿੰਨਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲੁੱਟ-ਖੋਹ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ, ਸੰਗਰੂਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਧਾਰਾ 392, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ, ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇਕਸਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 347 ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਸੰਗਰੂਰ; ਨੇ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 347 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ:-

“ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਸ਼ੀ।

ਅਲ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, *ਕੋਐਸਵੀਆਰ ਨਿਗਮ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1)* ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ਾਈ, ਜੇ. ਪੰਨਾ 7 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ: -

“ਜੁਰਮ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਗੰਭੀਰ ਹਨ। ਧਾਰਾ 409 ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ ਜਾਂ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਅਸਫਲਤਾ ਧਾਰਾ 215 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਕੋਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਡਕੈਤੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 392, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ 14 ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਆਖਰਕਾਰ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਖੁਦ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਸ਼ਾਈ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। *ਨਿਗਮ ਦੇ ਕੇਸ* ਵਿੱਚ ਜੇ. , ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕਾਰਨ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚੋਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਇੱਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਆਰਡਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਮੁੜ ਤਾਰੀਫ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜਾਂਗਾ।

ਆਰ.ਐਨ.ਐਮ

(1) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 1955 (IT) ਸਾਰੇ. 1.